

korrektségére utal, hogy a saját támogatásának tetemes részével a Társulat magas tudományos szintű folyóiratát, a Természettudományi Közlönyt támogatta, amely Szily Kálmán szerkesztésében jelent meg 1869-től. Talán nem véletlen, hogy jóval később, 1937-ben éppen ebben a folyóiratban jelent meg Szent-Györgyi Albert Nobel-előadása *Biológiai égések mechanizmusa* címmel.

Kedves Tudós Barátaim és Kollégáim! Amióta a TIT-nél dolgozom — és ennek már éppen 30 éve — társulatunkat mindig is az Akadémia jeles személyiségei irányították

elnökként: sorrendben Törő Imre, Ádám György, Szentágothay János és jelenleg is, Benkő Loránd. A most általunk aláírt együttműködési szerződés tehát természetes közegben született. Úttörő jelentőségét én abban látom, hogy a benne foglalt 7 pont megvalósítására olyan szellemi erők fogtak össze, amelyek, vagy akik nemcsak Budapestet, nemcsak az országot, de az északkeleti régiót is integrálni kívánják a jövő Európájába.

Hargitai János

A Debreceni Akadémiai Bizottság elnökségének kihelyezett ülése Mezőtúr, 1998. november 10.

Tiszafüred után a Debreceni Akadémiai Bizottság vezetősége 1998. évi második kihelyezett ülését is Jász-Nagykun-Szolnok megyében tartotta. A vezetőség ugyanis a helyszíneket ezentúl a helyi tudományos testületek meghívására kívánja igazítani, s ebben pillanatnyilag illetékességi körének három megyéje közül a legnyugatibbi bizonyult a leghatározottabbnak. Pedig a tudományos munkának helyt adó műhelyekben Jász-Nagykun-Szonok megye nem bővelkedik. Önálló egyeteme nincs, felsőfokú oktatási intézményei rendszerint valamely távolabbi egyetem kihelyezett tagozataként működnek, múzeumi — kivéve a szolnokit — szűkös személyi és anyagi feltételek között dolgoznak.

Tiszafüred után Mezőtúr is azt igazolta, hogy a helyi sajátosságokhoz való alkalmazkodás, a lehetőségek figyelembevétele nem akadály, hanem éppen elősegítője lehet a tudományos munkának. A Mezőgazdasági Főiskolai Kar — amely a Gödöllői Agrártudományi Egyetemhez tartozik, szorosan kapcsolódik az 1943-ban alapított Mezőgazdasági Leányközépiskolának, valamint utódintézményeinek hagyományaihoz — az agrárszférából kiindulva találta meg azokat a terü-

leteket, amelyek kutatása a helyi körülmények között is igényes eredményeket hozhat. Képzési profiljába a számos szakiránnyal rendelkező agrármérnöki szak mellett ugyancsak tucatnyi szakirányt magába foglaló mezőgazdasági gépészmérnök, valamint tájgazdálkodási szak szerepel. (A szakirányok gazdag skálája pedig a gazdálkodótól vagy a mezőgazdasági gépésztől az autógépészetig és a vendéglátás-turizmusig terjed.) A Kar múltjáról és jelenéről Patay István főigazgató, a tudományos munkáról Vizdák Károly főigazgató-helyettes beszámolóiból kaphattunk képet. Az intézetben folyó tudományos munka szintjét mutatja, hogy az oktatók közül 11-en rendelkeznek tudományos minősítéssel, míg újabb 11 fokozatszerzés folyamatban van. A vezető oktatók közül többen habilitáltak, aminek következtében — a hatályos törvény értelmében — főiskolai oktatóként is egyetemi tanári kinevezést kaptak. Számos kollega vesz részt a különböző agráregyetemek PhD-képzési programjaiban. A tudományos munka eredményei 1991-től az intézmény saját kiadványaiban is közölhetők. A hallgatók a két évente megrendezett házi Tudományos Diákköri konferenciákon készül-

hetnek a tudományos megmértetésre. A látogatókat 21 poszteren bemutatott kiállítás győzhette meg az intézetben folyó munka eredményeiről. A DAB vezetősége legfeljebb azt furcsálhatta, hogy ezt az ízig-vérig Alföld-orientált intézményt, amely 1972-1986 között a Debreceni Agrártudományi Egyetem részeként működött, a főhatóság 1986-ban a Gödöllői Agrártudományi Egyetem karává rendelte. Az indoklás a mezőgazdasági gépészképzés (az akkori fő profil) koncentrálása volt. Az utóbbi évtized profilbővülése az indokot elsodorta, a kényszerháasságot azonban nem. Debrecen viszonylagos közelsége, a képzés és a kutatás hasonló profilja ma is a Debreceni Agrártudományi Egyetemmel való együttműködést indokolná.

A Főiskolai Kar vezetősége a kihelyezett ülés keretében kerekasztal-beszélgetést szervezett, amelyre részben a megye tudományos életének vezetőit (a megyei tudományos testület elnökségének tagjait, a megyebeli felsőoktatási intézmények vezetőit), részben a helyi tudományos és közélet képviselőit (beleértve a helyi vállalkozások vezetőit és diplomás alkalmazottait) hívta meg. Míg a főiskola vezetőinek beszámolóit optimizmus hatotta át, addig a többi meghívott hozzászólásai a reménységet inkább csak a távolabbi jövőre tartották reálisnak. Ezt tükrözte Bagdán Piroska polgármester-asszony városismertetője is. A várost övező hatalmas területű földek kedvezőtlen adottságai (rossz

minőség, belvív), a szűk ipar (ami zömében alkatrészgyártásra korlátozódik) miatt viszonylag magas a munkanélküliség. (A helyi 14% azonban még így is igen kedvező Túrkeve 20%-os és egyes környező települések 30%-ot meghaladó mutatóihoz képest.) Kiutat jelenthet az ipari park létrehozása, az idegenforgalom fejlesztése, amihez a helyi források gyógyvízzé nyilvánítására lenne szükség. Ambrózi Péter doktor, a helyi kórház főigazgató-főorvosa azon túl, hogy a társadalom orvosi kutatásainak fejlesztését sürgette, az egészségügy Debrecen felé orientálását is szorgalmazta. (A jelenlegi egészségügyi felügyeleti határok a várost Szegedhez kötik.) Az általános várakozásokat kifejező hozzászólások (Szilágyi Ernő, Nagypál Ferenc) után Kocsis Attila református lelkész fogalmazta meg azt az elvárást, hogy a maga eszközeivel a tudomány is segítsen kilendíteni a várost a provincialitás korlátai közül.

A várakozások teljesülése természetesen nem kizárólagosan a tudományos szféra, így a DAB teljesítményétől függ. A Főiskolai Kar oktatógárdája s a helyi értelmiségi és vállalkozói réteg vezetői részéről tapasztalt igyekezet azonban minden bizonnyal segíteni fogja Mezőtúrt abban, hogy a következőkben is ki tudja használni a helyi sajátosságokból fakadó adottságait, s megtalálja a jelenlegi nehéz helyzetből kivezető utat.

ifj. Barta János

Tudományos ülés a Debreceni Állategészségügyi Intézet 50 éves jubileuma alkalmából

A Debreceni Állategészségügyi Intézet munkatársai 1999. február 3-án, 50 éves jubileumukon, a Debreceni Akadémiai Bizottság székházában tudományos ülésen tisztelegtek az elmúlt félévszázad intézeti munkatársai, munkái, eredményei előtt.

Elsőként *Tanyi János* igazgató, az MTA doktora „Az 50 éves Debreceni Állategész-

ségügyi Intézet” címmel szolt az elmúlt évtizedekről. 50 éve kezdte meg működését a Debreceni Állategészségügyi Intézet. A főleg diagnosztikai vizsgálatokat végző szervezet tevékenységének földrajzi területe a Hajdú-Bihar, Jász-Nagykun-Szolnok és Szabolcs-Szatmár-Bereg megyékre kiterjedő észak-alföldi régió. A ma 53 fővel, közöttük 16 dip-